

nødt til at rejse det, så er det jo, fordi vi de facto ikke ved noget om det i dag. Den viden vil vi først få på et væsentlig senere tidspunkt. Kandidater til byrådene ved det heller ikke, og derfor er det vel helt berettiget, at vi, om jeg så må sige, foretager en gardering hvad angår økonomipunktet.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Nu er mit udgangspunkt jo et andet end hr. Ole Stavads, nemlig at jeg vil anbefale, at man stemmer for regeringens forslag til vedtagelse, som jeg naturligvis er enig i. Jeg har bare forsøgt at – hvad skal vi sige? – skabe en stemning, hvor jeg synes, at nærdemokrati må være et spørgsmål, vi alle kan støtte og arbejde for, og derfor skulle der ikke være større uenighed.

Den ene uenighed er altså om at foretage disse eksperimenter, frikommuner, forsøgskommuner, eller hvad det nu er, der ligger i det, og den anden er klart den økonomiske mistænkeliggørelse. Så er styrken i den indledende sætning i vores jo også noget mere afdæmpet.

Vi anser det ikke for et problem, at der er skabt de her kommuner, vi anser ikke, at der er problemer i det, men vi vil gerne have, at man i lyset af det, kommer med de her løsningsfor-slag.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Når jeg tager det op her, er det jo, fordi jeg gennem forskellige spørgsmål fra den konservative ordfører har glædet mig over en interesse for, at vi samlede os, i stedet for at vi spredte os. Det er en interesse, jeg deler.

Så er det jo lidt vigtigt at vide, hvad det så er, der skiller, og jeg synes jo, det lyder, som om der er mere og mere, der skiller, hvis det er sådan, at man ikke i en debat af den her karakter, hvor vi står over for en ny opgave, også kan åbne for nogle eksperimenter, åbne for nogle muligheder. Vi har ikke specificeret det meget nøje i vores forslag til vedtagelse, så det er jo noget, vi kan sætte os ned og helt konkret se på hvordan skal gribes an.

Indledningen i forslaget til vedtagelse er en konstatering af, at vi står over for et stort behov og en stor opgave, i og med at antallet af folkevalgte jo reduceres ganske dramatisk, når vi går fra 271 kommuner til 98. Det går jeg ud fra vi er

enige om efterlader en slags tomrum, som godt kan udfyldes på en positiv måde, og det er det, der er vores oplæg.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Jeg er jo enig med hr. Ole Stavad i, at jeg troede, at der var sådan en fælles klangbund i det her, og at vi kunne have lavet en fælles tekst. Men det ser jo altså ud til, at vi skal grave i uenighederne og ikke i enighederne.

Kl. 16.30

Det er sådan i regeringens tekst, at der først er to konstaterende afsnit, og hvis man efter de afsnit satte noget ind der, så kunne det jo godt være, at vi kunne finde en enighed.

Jeg er enig i, at der er tale om en stor opgave. Derfor taler vi jo også om nærdemokrati, og derfor mener vi også, at det er vigtigt. Jeg mener ikke, at der er tale om noget tomrum. Jeg mener, at det, at antallet af kommunalbestyrelsesmedlemmer bliver reduceret, ikke i sig selv er et udtryk for, at der bliver længere til noget som helst. Det er stadig væk muligt at skabe en kontakt til borgerne.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg kan forstå, at hr. Wedell-Neergaard er blevet pålagt at skulle stemme for regeringens forslag til vedtagelse og derfor ikke kan anerkende, at man skulle forsøge at nå til enighed om, at kommunerne skal have de økonomiske rammer, der er nødvendige for at løse de opgaver, de får. Det synes jeg ellers burde være noget man kunne blive enig om, men sådan er det.

Derfor vil jeg i stedet spørge til noget af det, hr. Wedell-Neergaard var inde på i sin tale, og som jeg syntes lød meget spændende, nemlig at unge som led i nærdemokratiet skulle have muligheden for at lave projekter og andet. Det synes jeg er utrolig positivt, men jeg vil gerne høre: Hvis de så gør det, og det måske ikke lige er sådan nogle projekter, som De Konservative går ind for, vil projekterne så få lov at leve videre?

Vi har jo set andre steder, at regeringen går ind og vil ensrette, hvordan tingene skal være her i landet. Christiania er et eksempel, men også andre kunne være bekymrede for, om de projekter, de gennemfører, kan få lov til at overleve.